

Врба

Повијених руку и спуштене главе,
Уснулог дрвећа гледа путању,
Па загледа и обресе покошене траве,
Док спокој проналази у густоме грању.

Док капи кише по светлуцавој земљи
Изгледају као војници после рата,
Она провири главом опет горе,
На небесима угледа звезде од злата.

И тад она пружи крхку своју грану,
Ка небу високом где наставља се пут
И поче у себи да проклиње ману,
Што не може дохватити месечев скут.

Ника Блешић, 7.р.

ОШ „Др Арчибалд Рајс“

Београд, П. Лумумбе 5

Ментор: Љубинка Ђурачић

0637666376

Аутор Марија Јеремић, ученица 7/2
 Школа: ОШ „Миле Дубљевић“
 Ул. Светог Саве бр. 3, 14 224 Лајковац
 Телефон школе: 014/34-31-300
 Ментор: Соња Миловановић

II НАГРАДА

КОЛИКО ЈЕ НЕБО ШИРОКО

Колико звезда може
 да стане на длан;
 колико осмеха
 у један дан;
 колико жеља
 може да стане
 у један сан –
 недосањан;
 колико речи
 може да стане
 у најлепшу песму,
 колико среће
 може да стане
 у један слап;
 колико туге у сузе кап;
 колико љубави
 може да стане у једно око,
 е толико је и небо широко.

ГДЕ СТАНУЈЕ СРЕЋА

Где станује срећа?
 Можда у крошњи дрвећа,
 мирису цвећа,
 или је за њу потребно имати умећа?
 У ком граду, улици и на ком броју
 можемо пронаћи срећу своју,
 хтели бисмо сви знати, али...
 Срећа нема адресу,
 она је скитница насмејаног лица.
 Ветрови је носе, свуда плови,
 од њених нити се плету снови.
 У нама је скривена и тиха...
 Наћи ћеш је и да не идеш
 преко седам гора и седам мора,
 јер срећа је ствар избора!

III НАГРАДА

КАКО СЕ ПИШЕ ПЕСМА

Кап по кап,
Жибори чесма.
Реч по реч,
Настаје песма.

Песма се пише
Стих по стих,
Нижу се мисли
И запишеш их.

Кад нешто желиш
да кажеш свима,
напишеш строфу
да буде рима.

Док пишеш песму,
Лепо се осећаш,
А кад је читаш,
Срећан у њој уживаш.

Калина Радуловић 2-1
ОШ „Никола Тесла“ Београд
Учитељица: Милена Пјевић